

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

ORACOLUL

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

Într-o zi, pe la mijlocul programului, Alex a primit pe intranetul corporației un mesaj de la fratele lui: "Poți să cobori la cafenea în zece minute ? Am ceva interesant să îți arăt." Alex i-a confirmat și s-a ridicat de pe scaun. Cafeneaua era la etajul cincisprezece, el se afla la etajul treizeci și cinci, lifturile erau întotdeauna supraaglomerate așa că, uneori, îi lua chiar mai mult de zece minute să ajungă acolo. A ieșit din birou, ușa s-a închis automat în urma lui și a luat-o pe coridoare, prin furnicarul de oameni care circulau de colo-colo.

Se gândi ca, la cei patruzeci de ani ai sai, cum lucra de mai bine de cincisprezece ani ca analist financiar in cladirea aceea, ar fi trebuit sa se obisnuiasca cu toata vanzoleala de pe holuri si cu faptul ca, practic, era inchis, ca toti ceilalti, intr-un enorm „borcan” de otel si sticla. Cu toate astea, fiecare iesire din birou, i se parea, mai mult sau mai putin, o corvoada. „Suntem prea multi oameni stransi intr-un singur loc. E de mirare cum putem respira toti deodata.” Isi aminti ca in toata cladirea nu exista nici macar un singur geam, tot sistemul de ventilatie fiind constituit exclusiv din aer conditionat. Dar se parea ca pe unii, inghesuiala si aerul „artificial” nu-i deranja. Isi aminti ca fratele lui mai mic, desi se angajase doar de vreo cinci ani in companie, se simtea foarte in largul sau acolo.

Ca de fiecare dată când ieșea din birou, până să ajungă la lift se întâlnește și se saluta cu o mulțime de colegi și cunoscuți care lucrau pe același etaj. În holul lifturilor constata că temerile lui erau îndreptățite. În dreptul fiecăruia din cele zece lifturi, era câte o coadă de cel puțin câțiva oameni. Se gândi să o ia pe scări dar, totuși, i s-a părut că ar fi fost un efort mult prea mare să coboare douăzeci de etaje pe jos, așa că s-a așezat cuminte la una dintre cozi,

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

care i s-a părut mai mică. După câteva minute de așteptare, a reușit să prindă un loc liber într-un lift care cobora și, după alte câteva escale la diferite etaje inferioare, ușa s-a deschis în sfârșit, în fața lui, la etajul cincisprezece. A luat-o rapid pe culoare pentru că cele zece minute trecuseră deja. A ajuns la cafenea și, de cum a intrat, l-a văzut pe fratele său care, aflat la o masă, fuma o țigară având o ceașcă de cafea în față. Alex s-a îndreptat spre el.

- Salut. Îmi pare rău pentru întârziere dar știi cum sunt lifturile...

S-a așezat la masă și și-a tras sufletul câteva clipe. Apoi, văzând că fratele lui fumează imperturbabil mai departe și-a aruncat o privire pe monitorul atașat mesei și a tastat câteva butoane pe ecranul acestuia, ca să își comande un ceai. Apoi s-a uitat din nou spre fratele lui, care savura ultimele fumuri din țigara pe cale să se stingă. Și, întradevăr, în secunda următoare țigara chiar s-a stins. Fratele lui Alex, George, a strivit mucul în scrumiera electronică atașată mesei și, imediat, un mic orificiu automat s-a deschis și mucul de țigară a fost evacuat.

Un roboțel mobil pe patru roți s-a apropiat aducând ceaiul lui Alex, adică ceașca cu apa caldă și un pliculeț cu ceai alături. Acesta l-a luat de pe tăvița suport, a apăsat pe tastatura roboțelului butonul "comandă executată" și acesta s-a îndepărtat de îndată.

George, fratele lui Alex, a sorbit din cafeaua aflată în fața lui și a zâmbit satisfăcut, arătând spre o mapă cu acte aflate pe masă, lângă el.

- Ghici ce am aici ?

Alex a început să-și prepare ceaiul și a răspuns evaziv:

- Habar n-am. De unde vrei să știu ?

George s-a apropiat ușor de Alex și i-a șoptit:

- Noul regulament de organizare bursieră.

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

Alex a tresărit.

- Ala care o să intre în dezbateri publice din semestrul următor ?

George a aprobat din cap.

- E top secret, deocamdată.

- De unde-l ai ?

George i-a făcut semn cu ochii în sus.

- Chiar de la vicepreședinte.

Alex s-a încruntat.

- Dar cum l-ai obținut ?

George a mai sorbit un pic de cafea.

- Mi l-a dat cu titlu strict confidențial, ca să-i fac o evaluare privind impactul lui asupra pieței secundare.

- Aha.

George a scos un set de documente din mapă și i le-a întins lui Alex.

- Ți-am făcut și ție o copie. Dar, nu uita, este mai mult decât un secret de stat, da ? Absolut nimeni nu trebuie să-l vadă, ai înțeles ?

Alex a râs amuzat:

- Noroc că suntem frați, că altfel m-ai pune să jur, nu ?

George a sorbit ultima gură de cafea.

- Dacă nu erai frate-miu îl vedeai abia peste șase luni când apărea pe site-ul guvernului pentru comentarii.

- Aha.

George și-a luat mapa și s-a ridicat.

- Hai că trebuie să plec. Salutare și spor la toate !

- Toate bune și baftă !

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

După ce George plecă, Alex și-a băut în liniște ceaiul și apoi a urcat înapoi în biroul lui. A oscilat câteva clipe, gândindu-se dacă să se uite sau nu pe proiectul de regulament pe care tocmai îl primise și, în cele din urmă, se hotărî să îl citească în liniște, acasă. S-a apucat de treabă și cele câteva ore care mai rămăseseră până la sfârșitul programului au trecut pe nesimțite.

*

La ora cinci și-a închis biroul și a plecat spre casă unde, odată ajuns, a făcut un duș, a luat cina împreună cu soția și cu fiica lor de paisprezece ani și apoi s-a așezat comod în fața televizorului ca să vadă unul din filmele lui preferate. Când filmul s-a terminat, pe la miezul nopții, a observat că soția și fiica lui se culcaseră deja. Se gândea că ar fi fost bine să se bage și el în pat, când și-a adus aminte de documentul aflat în geantă. Cum nu îi era încă foarte somn se hotărî să își arunce o privire pe noile reguli bursiere pe care le pregătea Guvernul, așa că, în loc să se ducă în dormitor, o lua spre biroul lui, unde își lăsase geanta.

A luat mapa pe care i-o dăduse fratele lui, s-a așezat comod pe fotoliul său rotativ, a deschis documentul format din coli A4 tiparite pe o singura parte, nelegate în nici un fel, și a început să citească în liniște. De jur împrejur era o liniște desăvârșită. Zambii. Acela era mediul lui preferat de lucru.

Dupa cateva minute, cand deja parcursese câteva pagini, analizand cu atentie noile reguli care urmau să fie introduse, una dintre foi aluneca și căzu

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

pe covor. S-a aplecat să o ridice dar, luînd-o de pe jos, a observat că pe spatele ei era o mîzgăleală. S-a uitat mai cu atenție și a constatat că era vorba de o adresă de internet destul de ciudată, formată dintr-o înșiruire aparent illogică de zece litere. Prima lui reacție a fost să treacă mai departe dar, faptul ca, in sine, cuvântul acela nu avea nici un sens, îl făcu curios să vadă despre ce website era vorba. "Probabil că este ceva pentru băieții superactivi", s-a gândit el amuzat, luând în considerare faptul ca fratele lui mai mic nu era însurat.

S-a apropiat cu scaunul de birou, a deschis calculatorul, a activat browserul de Internet și a tastat, silabisind, adresa site-ului. După ce a apăsat comanda "enter", în câteva secunde, pe monitorul pc-ului a apărut un ecran alb, avînd pe centrul paginii două câmpuri de completat, unul sub altul. Primul, cel de deasupra, era denumit "întrebare" iar cel de dedesubt era denumit "răspuns". Deasupra celor două câmpuri, în partea de sus a paginii web, trona o sintagma, scrisa cu litere mari și roșii, ca un slogan: "Întreabă și ți se va răspunde". Alex a zâmbit, gândindu-se cu ce chestii nevinovate se ocupă frați-su. A plimbat cursorul pe tot ecranul și, cum nu a mai găsit nici un hiperlink ascuns s-a gândit să închidă pc-ul și să se culce. Înainte de a apăsa butonul "exit" al browserului se gândi totuși să se joace un pic.

A reflectat timp de câteva clipe, apoi a introdus în primul câmp o întrebare simplă - "cum mă cheamă ?" – și a apăsat tasta "enter". Imediat, în câmpul de dedesubt a apărut răspunsul: "Alex". Alex zâmbi. I se părea normal, era o șmecherie undeva. A mai tastat o întrebare: "Câți ani am ?" După ce a apăsat tasta "enter", răspunsul a apărut instantaneu: "patruzeci de ani, cinci luni și două zile". Alex făcu un calcul scurt. Răspunsul era corect din nou. "Câtă precizie.", se gândi el. Era clar că site-ul respectiv avea un

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

program foarte bun. Brusc i-a trecut o nouă întrebare prin cap. Nu se mai cântărise de câteva luni bune. Tastă întrebarea "câte kilograme am în acest moment cu hainele care sunt acum pe mine ?" și apăsă butonul "enter". Răspunsul a apărut instantaneu: "95, 438 kile". Alex a zâmbit și s-a ridicat de pe scaun. Acum era clar că ultimul răspuns trebuia să fi fost dat aiurea. S-a deplasat în colțul biroului unde se afla cântarul său electronic, l-a pornit și s-a urcat deasupra lui. În câteva clipe greutatea lui apăru afișată pe ecran și lui Alex îi dispăru zâmbetul de pe buze. Avea exact 95, 438 kile.

După câteva secunde, Alex s-a dat jos de pe cântar și s-a întors la laptopul de pe birou. S-a apropiat încet de calculator și a simțit cum începe să tremure ușor. Câteva secunde a privit pc-ul de la distanță. S-a gândit să tasteze din nou ceva dar mâna îi ezita. S-a mai gândit câteva clipe apoi a tastat o altă întrebare: "Ce obiecte se găsesc acum în sertarul din stânga al biroului meu ?". Era o întrebare la care nici el nu știa răspunsul întrucât umbla foarte rar în sertarul acela. Răspunsul a apărut instantaneu: " Două cărți, o agendă de telefon nouă, un nasture, două hârtii mototolite și o ascuțitoare." Alex a deschis sertarul și a verificat conținutul. Toate obiectele indicate în răspuns erau acolo și nimic altceva în plus. Alex a rămas un timp nemișcat în fața monitorului. Tremura din tot corpul. S-a așezat pe fotoliul rotativ din fața biroului și a încercat să se liniștească.

După două-trei minute a întins mâna din nou și a tastat o nouă întrebare: " Care este cea mai mare ilegalitate pe care am făcut-o vreodată ?" Apăsă "enter" și răspunsul apăru, din nou, instantaneu: "Ai cumpărat și ai vândut o sută de grame de cocaină când aveai douăzeci și unu de ani". Alex a simțit cum ochii i se împăienjenesc ușor. A întins din nou mâna și a tastat o nouă întrebare: "Ce îmi doream ieri cel mai mult ?" Răspunsul a apărut din

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

nou, fără întârziere: "Îți doreai să ai din nou douăzeci de ani și să conduci o bandă de spărgători de bănci. Și să-l împuști pe dl. Ionescu, șeful tău direct".

Alex s-a lăsat pe spătarul fotoliului și a privit fix monitorul din fața lui. Toate răspunsurile se dovediseră adevărate, chiar și cele referitoare la cele mai intime dintre gândurile lui. A rămas câteva momente nemișcat.

După un timp s-a apropiat din nou de monitor. Întinse mâna să tasteze ceva dar rămase cu ea suspendată în aer, ezitând. După câteva clipe, își luă totuși inima-n dinți și formulă întrebarea - "sufăr de vreo boală ascunsă?". Apăsă tasta "enter". Aproape că i-a fost frică să se uite pe monitor. Totuși, după câteva clipe, și-a aruncat o privire. Răspunsul era "nu". A răsuflat ușurat. A tastat o nouă întrebare: "nevastă-mea sau fiică-mea suferă de vreo boală ascunsă?" Răspunsul a apărut din nou. Era tot "nu". A răsuflat din nou ușurat. A întins mâna să tasteze o nouă întrebare dar a ezitat din nou o fracțiune de secundă apoi, totuși, a formulat-o: "nevastă-mea ma inseala?" Tastă "enter" și răsufla ușurat din nou văzând răspunsul "nu" care apăruse instantaneu pe ecran. A plusat un pic cu o nouă întrebare: "nevastă-mea mi-a fost credincioasă întotdeauna?". Răspunsul fu pozitiv. Alex a răsuflat din nou ușurat.

Ramase câteva clipe nemiscat. Deja site-ul acela începea să-i placă. Se gândi câteva clipe apoi tasta o nouă întrebare: "fiică-mea are vreun iubit?" Răspunsul aparuse instantaneu. Era "nu". Alex a zâmbit. S-a mai gândit alte câteva clipe apoi a tastat o nouă întrebare: "ce crede frati-miu despre mine?". Citi răspunsul: "crede că este mai deștept decât tine". Pe Alex l-a pufnit din nou râsul și a vorbit cu voce tare: "Da, și niciodată n-a făcut un mister din asta". Alex a început să bată cu degetele în lemnul biroului gândindu-se ce întrebări să mai pună. După câteva clipe i-a venit o nouă

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

idee. "Oamenii au ajuns cu adevărat pe Lună?" A privit răspunsul pozitiv al calculatorului și a comentat pentru sine: "Măi, să fie!". În sinea lui, Alex fusese întotdeauna convins că aselenizările din anii 60 și 70 ai secolului douazeci nu fuseseră altceva decât o enormă manipulare. A întins mâna să mai tasteze o întrebare dar, în momentul acela, a auzit țârâitul telefonului său mobil.

A tresărit și s-a uitat la ceas. Era aproape două dimineața. S-a încruntat un pic, a tras geanta spre el și a scos telefonul din ea. A privit display-ul și a văzut că cel care îl suna era chiar George. A apăsat tasta de răspuns și imediat văzu fața un pic agitată a fratelui său apărând pe ecran.

- Ce faci, nu dormi la ora asta ?

Alex zâmbi.

- Nu. Dar tu ?

- Nici eu.

George a tăcut câteva clipe, apoi l-a întrebat din nou:

- Și ce faci ?

- Mai nimic, m-am uitat un pic pe hârtiile pe care mi le-ai dat și acum mă distrez...

- Serios ? Și cum te distrezi ?

- Uite, mă distrez cu ceva ce am găsit scris pe spatele uneia dintre ele...

Pret de câteva clipe, George nu a scos nici un cuvânt. Apoi a zis:

- Deci ai intrat pe site ?

- Păi, am intrat.

George a ezitat din nou.

- Și cum îți se pare ?

Alex se gândi câteva momente apoi răspunse:

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

- Cum mi se pare...? Tare, normal, cum altfel ar putea să mi se pară ?
Foarte, foarte tare !

George a tăcut din nou cateva clipe apoi relua::

- Am să te rog ceva...
- Da, te ascult.
- Te rog să nu vorbești cu nimeni, dar cu absolut nimeni, despre existența acestui site...Ai înțeles ?

Alex răspunse:

- Bine.
- Ai încredere deplină în mine, da ?

Alex tăcut o secundă si apoi zise:

- Am, normal, cum naiba să n-am ?
- Bine, atunci fă cum îți spun. Nu mai sta acum pe site-ul ăla. Închide imediat pc-ul și culcă-te... Măine, până ne vedem, pentru nici un motiv nu mai intra pe acel site. Apoi, când termini programul vino la cafeneaua de vis-à-vis de buildingul în care lucrăm. Te aștept acolo la cinci și zece fix...Este OK ?

Alex a tăcut câteva clipe apoi a răspuns un pic nervos:

- OK, bine, am înțeles.
- A, și încă ceva...
- Ce mai e ?
- Hârtia pe care este scrisă adresa site-ului, mai bine i-ai da foc exact acum.
- De ce să-i dau foc ?
- Pentru ca adresa site-ului să nu mai ajungă accidental la altcineva.

Alex a ezitat câteva momente, apoi a zis:

- Bine, am s-o distrug, dacă insiști.

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

- Insist.
- OK, atunci.

George concluziona:

- Bine, atunci ne vedem și discutăm mâine.
- Da, așa cum am stabilit.
- Noapte bună.
- OK, somn ușor.

Alex a închis telefonul și a rămas pe gânduri. Toată întâmplarea i se părea foarte ciudată. A privit din nou spre monitorul deschis aflat în fața lui și a simțit tentația să mai formuleze o întrebare dar își aminti ce îi promisese fratelui său și se hotărî să se țină de cuvânt. A închis browser-ul de Internet, a ars hârtia pe care era trecută adresa site-ului și apoi s-a dus la culcare. În ciuda tuturor celor care se întâmplaseră în ultimele ore, sau poate tocmai datorită oboseii cauzate de aceste întâmplări, a adormit aproape instantaneu.

*

A doua zi, la serviciu, totul a decurs absolut normal, ca în cea mai obișnuită zi de lucru. La ora cinci fix, Alex și-a închis calculatorul și s-a grăbit spre locul unde trebuia să se întâlnească cu George. Datorită aglomerației de pe holuri și de la lifturi, a ajuns din nou la întâlnire cu câteva minute întârziere. Fratele său era deja în cafenea și stătea așezat la o masa. Când l-a văzut intrând, i-a făcut semn cu mâna. Părea ușor nervos. Alex s-a îndreptat spre el, a ajuns la masă și s-a așezat.

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

- Salut, iar ai fost mai punctual ca mine.

George a zâmbit.

- Da, e normal, eu am coborât doar de la etajul douazeci. Comandăm ceva ?

- Da, hai sa bem câte o bere rece, că s-a terminat ziua de lucru. Una foarte slab alcoolizată, că suntem amândoi cu mașina.

George a început să butoneze tastatura aflată pe masă, lângă ei, și, după câteva clipe, o ospătăriță tânără și simpatică le aduse câte o bere pentru fiecare dintre ei și le-o turnă în pahare. Cei doi frați au ciocnit apoi George a deschis discuția:

- Ei, cum a fost ziua de azi ?

Alex a zâmbit:

- Mai bună decât mă așteptam.

- Cum așa ?

- Păi am crezut că o să apară un killer trimis de tine să-mi facă felul.

George a zâmbit și el.

- Ai respectat tot ce am discutat aseară ?

Alex a aprobat din cap.

- Ad literam, cum am stabilit.

- Deci în mod sigur nimeni n-a mai aflat de adresa acelui site ?

- Nu, fii liniștit. Poți să mă omori, că n-o să știe nimeni de ce ai făcut-o.

George a părut că începe să se mai liniștească.

- OK, atunci e bine.

A mai luat o gură de bere. Alex îl urmărea cu atenție.

- Și, acum, îmi spui și mie ce-i cu toată agitația asta ?

George și-a privit fratele în ochi.

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

- Agitația se datorează faptului că tu ai intrat în mod accidental în posesia unei informații care nu ți-era destinată...
- Aha. Care nu-mi era destinată dar de existența căreia tu știai deja, nu ?
- Da.
- Demult ?

George a ezitat o clipă apoi a spus:

- De vreo doi ani.

Alex a tresărit.

- George, ce o să aflu eu acum despre tine ?

George zâmbi.

- Nu lucruri atât de ciudate pe cât te aștepti tu acum dar, în orice caz, mai ciudate decât te-ai fi așteptat până ieri.
- Aha...Păi atunci ascult...

George mai lua o gură de bere. Alex își aduse aminte de ceva și îl întrebă:

- Scrisul ăla de pe spatele foii, cu adresa site-ului, nu era al tău, parcă, nu ?

George a aprobat din cap.

- Nu, nu era al meu, era al vicepreședintelui...

Alex a tresărit.

- A, deci știe și el de site-ul ăsta ?

George a aprobat din nou dând din cap.

- Da.
- Și mai știe multă lume ?

George a ezitat câteva secunde apoi a răspuns:

- Păi suntem vreo cinci, tu o să fii al șaselea...

Alex s-a încruntat.

- Al șaselea din ce..? Sunteți cumva o organizație secretă ?

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

- Al șaselea din grupul nostru...Nu suntem o organizație, ci un grup de oameni care cunoaștem de existența acestui site și care ne-am angajat unii față de alții să nu-divulgăm acest lucru, nimănui, sub nici un motiv, niciodată...

- Aha.

Alex s-a simțit un pic mâhnit că fratele lui nu-i spusese mai demult de toate lucrurile astea dar s-a abținut să comenteze.

- Și de ce nu doriți să divulgați nimănui acest secret ?

George tresari, paru ca se gandeste, apoi spuse:

- Ca să nu se aleagă praful de tot..

Alex s-a încruntat.

- De ce anume să nu se aleagă praful ?

- De noi, de lumea noastră, de tot...

- Cum adică, nu înțeleg ?

George a tăcut din nou câteva clipe, apoi a zis:

- Tu cât de mult te-ai jucat pe site aseară?

- Nu știu, vreo jumătate de oră, până când ai sunat tu....

- Și ce ai înțeles din ce-ai văzut acolo ?

Alex a tăcut o secundă.

- Ce să înțeleg ? E un site ciudat care pare a avea răspunsuri pentru orice întrebare...

George a precizat apăsător:

- Pentru absolut orice întrebare... Cu trei excepții, însă ...

Alex a tresărit.

- A, deci există și excepții...

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

- Da, exista trei exceptii...Una dintre ele se refera la intrebari privind viitorul...Site-ul nu raspunde la nici o intrebare privind viitorul...În rest, cu excepția a altor două întrebări, despre care o sa-ti povestesc mai incolo, îți raspunde la orice întrebare și-ar trece vreodată prin minte, de la întrebări privind numărul galaxiilor din spațiul cosmic, până la întrebări privind ce gândește vecinul despre tine...Nu ți se pare îngrozitor ?

Alex a tăcut un timp și apoi a spus:

- Poate că ar fi un lucru bun să afle toată lumea de el. Nu ar mai exista nici un mister, nici o minciună...

George răspunse sec.

- Întrebarea este dacă ar mai exista vreo lume după ce s-ar afla de existența lui...

Alex s-a încruntat din nou.

- Dar de ce ești atât de pesimist ? De ce să nu mai existe lumea ?
- Alex, întreaga societate este clădită pe miliarde de miliarde de minciuni, mici sau mari. Eu cred că dacă oamenii n-ar mai avea posibilitatea să spuna o multime de mici minciuni zilnice, ar izbucni imediat un măcel total din care nu ar scăpa absolut nimeni...

Alex a reflectat câteva clipe, apoi zise:

- Da, ar fi posibil.

Cei doi au tăcut un timp, apoi George a spus:

- Mâine, o sa te prezint celorlalti. Am vorbit cu ei deja, le-am explicat situația și au înțeles...Oricum, vicele deja te cunoaste...Va trebui sa faci un angajament...

Alex s-a încruntat:

- Ce angajament ?

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

- Nu mare lucru. Îți asumi doar obligația de a nu divulga nimănui existența site-ului, a grupului nostru și a activităților lui...
- Și dacă eu nu vreau să fac acest angajament ?

George a tresărit. Alex continua:

- Ce mi se poate întâmpla dacă refuz ?

George se gandi cateva momente apoi spuse:

- Nu știu, nu m-am gandit. Nu a existat până acum o asemenea situație. Toți cinci, care suntem in grup, ne-am adus unii pe altii. Fiecare a intrat de bună-voie in povestea asta, știind la inceput doar că urmeaza să afle ceva ce nu trebuie divulgat mai departe.
- Și regulile voastre ce spun pentru situația în care cineva ia întâmplător la cunoștință de acest secret și nu vrea să își asume angajamentul de confidențialitate ?
- Nu avem nici un fel de reguli pentru asemenea situații...Asemenea situații nu trebuie să se întâmple...
- Și uite că totuși s-a întâmplat...Ce faceți acum ?
- Acum tu o să intri in grupul nostru si cu asta basta !

Aproape ca ridicase tonul. Alex se încrunta si isi privi fratele fix in ochi.

- George, de ce nu mi-ai spus niciodata pana acum de acest site si de acest grup din care faci parte ?

George lasa privirea in jos si nu spuse nimic.

După câteva clipe, Alex întreba din nou:

- Și vicepreședintele de ce a scris adresa site-ului pe foaia aia ? Dacă e un secret așa de mare, de ce nu țineți minte adresa, fără să fie nevoie să o mai scrieți pe ceva ?

George raspunse:

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

- A fost un accident. Vicele a vrut să facă o anagramă din numele site-ului, a scris numele pe hârtie, apoi a sunat un telefon, s-a luat cu altă treabă și a uitat ce-și propusese. Mai târziu mi-a dat mie hârtiile iar eu am făcut o copie și ți-am dat-o ție, neștiind ce a scris el pe spatele unei foi. Abia azi-noape am văzut și te-am sunat imediat, dar era prea târziu.

Alex a tăcut din nou câteva momente și apoi a concluzionat:

- Mda.

O vreme nici unul din cei doi frați nu a mai scoas nici un cuvânt. Apoi Alex lua din nou o gură de bere și continua seria de întrebări:

- Și de ce a vrut vicele să facă o anagramă din numele site-ului?
- O să discutăm asta maine, după ce te prezint și celorlalti.
- Aha...Și cel care a inițiat grupul cine e ?
- Vicele.
- Si cum de a aflat de existența site-ului ?
- El ne-a povestit că a găsit site-ul absolut întâmplător, jucându-se cu combinații de litere, încercând să inventeze denumiri ciudate. A fost uluit de ce a descoperit și și-a dat seama ce consecințe ar putea produce popularizarea acestui site. Inițial a încercat să nu mai spună nimănui de descoperirea lui dar se pare că n-a rezistat presiunii psihice de a fi singurul deținător al acestui secret. Așa s-a hotărât să împarta acest secret cu cativa oameni pe care el i-a considerat apti pentru a-l cunoaste...

Alex se incrunta.

- Cum adica apti ?
- Adica cu nervii foarte, foarte tari...Mi-a povestit ca, in ciuda precautiei maxime, a existat un caz nefericit inainte ca eu să fiu cooptat în grup...
- Cum adica ?

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

- Al treilea membru al grupului s-a sinucis.
- De ce ?
- Se pare că nu a rezistat la ceea ce a aflat de pe site referitor la familia sa, la părinții lui...De aceea am și insistat aseară să nu mai stai singur pe site, desi știam că tu și familia ta sunteți în regulă din toate punctele de vedere și chiar povestea familiei noastre este foarte ok. Dar nu puteam ști ce curiozități ai tu și ce lucruri neplăcute, care să te tulbure, ai fi putut afla de pe site.

Cei doi au tăcut o bucată de vreme, apoi Alex a întrebat:

- Și, atunci, cum facem ?

George a tresărit și a răsuflat ușurat:

- A, da, ...mâine seară, după program, mergem să ne întâlnim cu ceilalți patru...

*

După ce s-a despărțit de fratele său, Alex și-a petrecut seara relaxat, cu familia, fără să se mai gândească la toată situația în care se trezise implicat fără voia lui. Gandul de a mai intra pe site-ul respectiv îi dadu tarcoale de cateva ori dar renunța. Se gândi ca are tot timpul din lume sa faca acest lucru in zilele, lunile si anii care urmau.

A doua zi, după prânz, în timp ce era în biroul sau de la etajul 35 al clădirii, primi un telefon de la George care îl convoca pentru ora cinci și jumătate. Alex nu a mai pus nici un fel de întrebări suplimentare. Deși era ușor dezamăgit de faptul că fratele lui nu îi spusese mai demult despre

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

existența aceluși site, încrederea în bunele intenții ale acestuia era deplină, așa că hotărâse să se lase pe mâna lui.

La sfârșitul programului, și-a închis calculatorul cu câteva minute mai devreme și s-a grăbit spre locul de întâlnire, o stradă aflată la câteva sute de metri depărtare de clădirea în care cei doi lucrau. Ajungând acolo, s-a uitat la ceas. Era exact ora cinci și jumătate și George nu se vedea nicăieri. S-a uitat de jur împrejur un pic intrigat când a auzit un ușor claxon în spatele lui. S-a întors și a recunoscut mașina fratelui său. Acesta i-a făcut semn să se urce. Alex a intrat în mașină. George a râs:

- Salut. Azi ai fost punctual ca un neamț.

Alex a zâmbit.

- Măcar azi, nu ? Presupun că va fi o zi specială în existența mea, nu-i așa?

George a zâmbit și el. Mașina a demarat și a început să se strecoare prin traficul aglomerat din oraș. După aproximativ douăzeci de minute, se oprira în fața unei vile aflate într-unul din cartierele selecte ale orașului. George a oprit motorul și a spus:

- Am ajuns. Să nu ai absolut nici un fel de teamă. Lasă-te condus de mine.

O să vezi că nu este nimeni fioros înăuntru.

Alex a bombănit:

- Parcă aș mai avea de ales acum...

Cei doi frați coborâră din mașină și urcară treptele care duceau spre ușă. George a sunat la ușă și, după câteva clipe, un bărbat slab și înalt, le-a deschis, i-a invitat zâmbind înăuntru și i-a condus politicos într-o sufragerie unde se aflau ceilalți membri ai grupului. Alex a constatat cu surprindere că, împotriva tuturor supozițiilor pe care le făcuse, nici unul dintre cei prezenți nu semăna cu o persoană care ar cunoaște un secret bine ascuns. Erau,

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

împreună cu vicele, patru oameni absolut banali. În afară de vicepreședintele companiei lor, Alex nu mai cunoștea pe nici unul dintre ei așa că George făcu prezentările. Apoi, toți șase se așezară în jurul unei mese masive de lemn, rotunde, și începură să discute.

Timp de două ore, vicele îi povesti lui Alex toată istoria grupului și care erau regulile pe care orice membru trebuia să le respecte. În cele din urmă, mai mult amuzat de caracterul oarecum misterios al situației în care se afla, Alex și-a luat angajamentul de a respecta confidențialitatea celor aflate, de a nu folosi resursele site-ului în scop egoist, de a nu se lăsa niciodată copleșit de ceea ce ar putea afla prin utilizarea acestuia și de a contribui, după puterile lui la activitățile grupului. După ce a făcut și această ultimă promisiune a tresărit și a întrebat:

- Dar, de fapt, în ce constă activitatea grupului ?

Vicele, inițiatorul grupului, i-a răspuns printr-o întrebare.

- Ți-a spus George că există doar două întrebări la care site-ul nu răspunde ?

Alex a aprobat din cap și Vicele a continuat:

- Prima întrebare la care câmpul de răspuns a rămas gol, indiferent cum am formulat-o, se referă la originea lui. După ce ne-am dat seama că nu este posibil să determinăm prin mijloace tehnologice pe ce server s-ar putea afla, evident că l-am întrebat chiar pe el, pe Site, care este sursa lui dar Site-ul nu ne-a oferit nici un fel de răspuns.

Alex îl urmărea cu atenție.

- Deci, înțeleg că nu putem determina în nici un fel de unde vin toate răspunsurile pe care le primim atunci când interogăm Site-ul...

Vicele aproba:

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

- Exact.

Alex se gandi cateva clipe apoi intreba:

- Dar ceva banuieli cu privire la Sursa lor am putea avea ?

Vicele ridica din umeri iar unul din ceilalti patru membrii ai grupului zambi si zise:

- Cine stie, poate ca prin Site-ul acesta ne vorbesc ingerii...

Alex zambi si el dar nu mai spuse nimic.

Vicele lua un laptop de pe un raft și il împinse spre Alex.

- În ceea ce privește a doua întrebare, te rog să folosești acest laptop. Intră pe site.

Alex a tras laptopul spre el, a activat browserul de Internet și a accesat site-ul.

- Gata, am intrat.

- Te rog să introduci următoarea întrebare: "există un site care răspunde la întrebări privind viitorul?"

Alex tresari, amintindu-si ce discutase cu fratele sau cu o zi in urma, tasta întrebarea și apoi apăsa tasta "enter". Răspunsul apăru imediat. Era "da".

Alex tresări. Vicele îi văzu reacția și continua:

- Acum, te rog să introduci o nouă întrebare: "Care este adresa site-ului care răspunde la întrebările privind viitorul?"

Alex a tastat întrebarea și apăsa din nou tasta "enter". În căsuța de răspuns nu apăru nici un cuvânt. Alex mai apăsa din nou tasta "enter" dar, din nou, nici un răspuns nu apăru. Alex a înțeles și s-a lăsat ușor pe spate, în spătarul scaunului.

Vicele spuse:

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

- Asta este a doua întrebare la care site-ul nu dă răspuns și la ea se referă activitățile grupului nostru.

Alex deja intuise ceva.

- Deci grupul caută răspuns la această întrebare ?

Vicele a aprobat din cap.

- Da.

Alex a tăcut câteva secunde și apoi a întrebat:

- Și cum faceți această căutare ?
- În singura modalitate posibilă: încercând toate variantele care pot exista.
Hai să-ți arăt.

Vicele s-a ridicat de la masă și Alex l-a urmat. Cei doi au ieșit din cameră, au coborât pe niște scări interioare și au ajuns într-o pivniță. Vicele a aprins lumina. Subsolul era o încăpere mare, cu pereții căptușiți cu materiale izolante, luminata de o mulțime de neone și plină ochi de servere care funcționau. Vicele a privit spre Alex și l-a întrebat:

- Bănuiești ce se petrece aici ?

Alex a tăcut câteva clipe apoi a zis:

- Computing ?

Vicele a zâmbit:

- Da, și mai precis dacă vrei, grid-computing, computing în rețea...Astea sunt echipamentele pe care noi, cei cinci, am reușit să le cumpărăm până în prezent utilizându-ne resursele de care dispune fiecare. În afară de asta, fiecare din noi își pune la dispoziție pc-ul propriu atunci când nu lucrează pe el astfel că, rețeaua este constituită din ceea ce vezi aici plus calculatoarele personale ale fiecăruia...

Alex a făcut câțiva pași printre servere.

ORACOLUL

- o povestire de Eugen Cadaru -

- Deci, dacă înțeleg bine, utilizând aceste computere încercați toate combinațiile de litere care pot exista...

Vicele zâmbi.

- Exact, noi am creat un soft care rulează pe aceste servere și care asta face: combină toate literele existente în toate variantele posibile și, în același timp, verifică fiecare combinație imediat ce este generată.

Alex a tăcut câteva secunde, apoi a zis:

- Parcă am fi în căutarea unei formule magice...

Vicele a zâmbit și i-a răspuns:

- Într-un fel chiar asta e, căutăm o formulă magică care ne va ajuta să aflăm ce ne rezervă viitorul...

Vicele a stins lumina și cei doi au ieșit din subsol. Au urcat la parter și s-au reîntors în sufragerie.

Cei șase membri ai grupului au mai rămas un timp de vorbă, apoi, rând pe rând, au început să plece. Alex și George s-au ridicat și ei. Vicele i-a condus până la ușă. În prag, lui Alex i-a trecut prin minte o ultimă întrebare. S-a întors din nou spre gazda.

- Și dacă, să zicem, mâine sau poimâine vom descoperi adresa site-ului care răspunde la întrebările privind viitorul, ce vom face mai departe ?

Acesta a ridicat din umeri și a zâmbit.

- Habar n-am. O să vedem atunci.